

По моето желание, момчето ме насочи къмъ бараки-тѣ, къдѣто продаваха зеленчукъ. Намѣрихъ тамъ много градинари. Спрѣхъ се при единъ доста възрастень чловѣкъ.

— Отъ къдѣ сте родомъ, господине? го запитахъ. Ще ли си ходите скоро?

— Да, да, господине, ми каза, още десетина — дена до като продамъ зелето, пъкъ ще отиждувамъ за родината си, клетата си родина! И вие сте отъ България, не ли?

— Отъ тамъ съмъ, господине.

Когато чу думитѣ «отъ тамъ», подаде ми едно триножно столче, като ме покани:

— Заповѣдайте, господине!

Азъ сѣднахъ на това столче въ бараката на тоя градинарь. Разговора се започна. Разправихъ му какъвъ човѣкъ съмъ азъ и отъ къдѣ съмъ. За щастие този чловѣкъ излѣзе приятель на бащи ми. Казваше се Стоянъ, родомъ бѣше изъ Еленскитѣ колиби. Говорихме много. Той излѣзе твърдѣ любезень. Разправихъ му за финансовата криза, която сѣществуваше въ менъ и другаритѣ ми. Бай Стянь ми даде голѣми обѣщания. Чувствувахъ се радостень. Бѣше се смръкнало. Раздѣлихъ се съ градинаря. Шо бѣхъ влѣзълъ въ хотела, другаря ми Стефанъ Станковъ, родомъ отъ Куманово (Македония), ми каза, че отъ полицията идвали да ме дирятъ.

— Какво отъ това, му отговорихъ. Я гледайте си работата. Пуста срѣбска управия.

Влѣзохме слѣдъ това въ ресторанта. Още всичкитѣ другари не бѣха се прѣбрали на вечеръ. Въ това врѣме бай Стоянъ дойде и ме повика на страна. Даде ми 30 динаря. Безъ да дочака да изкажа своята благодарность, той си отиде. Заповѣдахъ за вечеря. Тя бѣше готова. Другаритѣ се събраха. Нахранихме се. Слѣдъ това единъ отъ послѣднитѣ изказа желание да се оттѣглимъ въ стаята, за да си поотпочинемъ нѣкакъ по-добрѣ. Удобрѣно бѣ. Отидохме въ